

Arrest

**nr. 335 040 van 28 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 18 maart 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De Spaanse autoriteiten leveren op 27 december 2022 een Schengenvisum af aan verzoekster voor toeristische doeleinden, geldig van 28 december 2022 tot 27 maart 2023 en dit voor een verblijf tot 90 dagen en meerdere binnenkomsten.

1.2. Verzoekster betreedt op 4 februari 2023, via de luchthaven van Madrid, het Schengengrondgebied.

1.3. Op 14 maart 2023 legt verzoekster bij de stad Vilvoorde een aankomstverklaring af, waarin staat dat haar verblijf is toegestaan tot 27 maart 2023.

1.4. Op 22 maart 2023 dient verzoekster een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische vader. Op 17 juli 2023 beslist de (gemachtigde van de) burgemeester van de stad Vilvoorde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Op 11 oktober 2023 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische vader. Op 22 april 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.6. Op 18 september 2024 dient verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische vader. Op 18 maart 2025 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.09.2024 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.09.2024 voor de tweede maal gezinshereniging aan met haar vader [T.H.] (RR (0 [...]), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hen voegen. (...)’

Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Om dit aan te tonen legt betrokkene dezelfde documenten voor als bij de voorgaande aanvraag:

- internationaal reispaspoort Marokko ([...]) op naam van betrokkene (met geldigheidsduur 22.07.2022-22.07.2027) met visumsticker en inreisstempel waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde via Spanje op 04.02.2023*
- ‘attestation de non-imposition a la TH-TSC’ [...] dd. 19.01.2023 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko*
- geldstortingen (RIA) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene: 27.08.2020, 02.10.2020, 03.11.2020, 02.12.2020, 04.01.2021, 03.03.2021, 30.03.2021, 01.06.2021, 09.09.2021, 04.10.2021, 03.01.2022, 01.02.2022, 06.06.2022, 29.08.2022 en 17.01.2023*
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2021) dd. 12.09.2022; voorstel vereenvoudigde aangifte personenbelasting (inkomstenjaar 2022); uittreksels BNP Paribas Fortis dd. 16.09.2024 waaruit blijkt dat referentiepersoon (minstens) in de periode december 2023 - augustus 2024 een maandelijkse storting ontvangt vanwege de FPD*
- bewijzen stortingen van derden aan de referentiepersoon voor de periode december 2023 – september 2024*
- attest dd. 19.10.2023 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon en diens echtgenote op datum van de attesten geen financiële steun of leefloon ontving vanwege het OCMW Vilvoorde*
- attest dd. 19.07.2024 waarin de voormalige arts van betrokkene te Rabat duiding geeft over haar medische voorgeschiedenis; medisch verslag AZ Vilvoorde dd. 14.08.2024: met betrekking tot deze documenten dient opgemerkt te worden dat een (al dan niet actuele) medische problematiek niet automatisch een financiële afhankelijkheid impliceert.*
- ‘attestation du baccalauréat’ n° [...] dd. 25.06.2012 en ‘attestation de formation aide-soignante’ (duur: zes maanden) dd. 24.02.2021 op naam van betrokkene*
- uittreksel strafregister (Marokko) op naam van betrokkene*
- documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene in België: deelcertificaten Nederlandse les dd. 29.08.2024; addendum bij het inburgeringscontract dd. 05.09.2024*

Er dient opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het kader van haar visumaanvraag dd. 16.12.2022 tegenover de Spaanse overheid aantoonde economisch actief te zijn als privé-bediende van een diplomaat, en in deze hoedanigheid over de nodige

bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen. Zij kan bezwaarlijk enerzijds aantonen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken, om nadien te claimen dat zij onvermogen was in haar land van herkomst voor haar komst naar Schengen. Noch het voorgelegde 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' [...] dd. 19.01.2023 (welke overigens geen betrekking heeft op de inkomsten van betrokkene), noch de voorgelegde medische gegevens, doen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er werden weliswaar geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd. Echter, niet alleen zijn deze geldstortingen eerder beperkt, ook blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens dat betrokkene wel degelijk economisch actief was. Er kan ook niet vastgesteld dat betrokkene van deze geldstortingen afhankelijk was om in haar primaire basisbehoeften te voorzien, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.

Tevens dient met betrekking tot de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde stortingsbewijzen noch de aard van zijn bestaansmiddelen (type pensioen), noch de toereikendheid van zijn bestaansmiddelen blijkt. Volgens de meest recente gegevens van augustus 2024 ontvangt hij een maandelijks pensioen van €1032,93. Er werd dan ook niet aangetoond dat hij op heden beschikt over de nodige bestaansmiddelen om betrokkene bijkomend ten laste te nemen. De vaststelling dat hij zelf bijkomende geldstortingen ontvangt zijn (volgens verklaring) beide zonen kan enkel gezien worden als de bevestiging dat zijn persoonlijke bestaansmiddelen ontoereikend zijn, en dat hij zelf ten laste valt van derden.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zij heeft noch afdoende aangetoond dat zij effectief onvermogen was, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 22.03.2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Gezien de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht. Tevens betoogt zij dat er sprake is van "onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing", van een "onredelijke beslissing" en van "disproportionaliteit".

Zij verstrekt de volgende uiteenzetting bij haar middel:

"Verzoekster vroeg de gezinshereniging aan met haar vader, de heer [T.H.], van Belgische nationaliteit;

Op ba[s]is van artikel 40ter, par.2, eerste lid, 2° van de VW dd. 15/12/1980.

De bijlage 19ter werd afgeleverd.

Op 18/03/2025 besliste de gemachtigde van de Minister tot de weigering van dit verblijfsrecht.

De beslissing is gemotiveerd als volgt :

[...]

1. Op basis van bovenstaande is de gemachtigde van oordeel dat :

[...]

Echter verzoekster stelt bij deze dat zij een diploma heeft van verzorgende, zoals overigens blijkt uit de meegedeelde stukken.

Zij beschikt bijgevolg helemaal niet over de juiste kwalificaties om te kunnen werken als privé-bediende van een diplomaat.

Verzoekster stelt dan ook niet te begrijpen op welke grond beweerd wordt dat zij ooit tewerkgesteld zou geweest zijn als privé-bediende van een diplomaat; noch begrijpt zij op welke wijze deze bewering verzeilde in haar dossier. Zij zelf heeft dit nooit verkaard.

Elke motivering die gebaseerd is op deze bewering - mn dat zij zou gewerkt hebben als privé bediende van een diplomaat en economisch actief zou geweest zijn - is dan ook behept met een gebrek aan waarachtigheid omdat zij niet strookt met de effectieve bewijzen meegedeeld in het dossier, mn met het diploma van verzoekster.

De gemachtigde ging in deze dan ook zeer onzorgvuldig te werk. De zorgvuldigheidsnorm gebiedt immers dat er wordt uitgegaan van de juiste feitenvinding.

2. Verder is de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

[...]

Nochtans heeft verzoekster naar genoegen van recht aangetoond dat zij behoeftig was in [h]aar land van herkomst.

Zeker nu niet als evident kan aangenomen worden dat zij economisch actief was (als privé bediende van een diplomaat ..)

Er kan verzoekster onmogelijk verwacht worden dat zij het negatieve bewijs levert dat de gelden "niet weden aangewend voor of met het oog op andere doeleinden"

Het tegendeel beweren is onredelijk.

Op basis van de gegevens van het dossier wordt naar genoegen van recht bewezen dat verzoekster over geen dan wel onvoldoende inkomsten beschikte in ar land van herkomst.

Er wordt verwezen naar de " attestation de non-impostion"

Mbt tot de toereikende inkomsten van de referentiepersoon, mn. dat deze ontoereikend zouden zijn omdat hij slechts beschikt over een maandelijks pensioen van 1.032,93 euro ; dat derhalve niet aangetoond werd dat de referentiepersoon op heden over de nodige bestaansmiddelen beschikt om verzoekster mee ten laste te nemen ; baseert de gemachtigde zich tevens niet op alle elementen die door verzoekster werden meegedeeld bij haar aanvraag dd. 18/09/2024 ; mn de stortingen van derden aan de referentiepersoon.

De overige familieleden van verzoekster, storten immers regelmatig bedragen aan de referentiepersoon, zodat diens gezin zeker over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken.

Bij de beoordeling of het risico bestaat dat verzoekster en/of het gezin van de referentiepersoon ten zou kunnen komen van de Belgische Overheid, dient rekening gehouden te worden met alle inkomsten - van welke oorsprong ook - van de referentiepersoon.

Ook hier handelde de gemachtigde onzorgvuldig; door geen rekening te houden met deze feitelijke elementen.

Verzoekster was, in haar land van herkomst, als rechtstreekse afstammeling van de referentiepersoon steeds ten laste van de referentiepersoon. Zij heeft steeds del uitgemaakt van het kerngezin van de referentiepersoon ;ook al woonden zij de laatste jaren niet meer in elkaars nabijheid.

Het gegeven dat betrokkene sedert 22/03/2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Het loutere gegeven dat verzoekster op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was van de referentiepersoon.

Nochtans wordt in casu het ten laste zijn van de referentiepersoon op actieve wijze aangetoond op basis van attesten waaruit volgt dat verzoekster geen inkomsten had in haar land van herkomst.

De gemachtigde is evenwel verplicht in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing. Deze motieven moeten afdoende zijn;

De gemachtigde heeft in deze geen rekening gehouden met al de elementen van het dossier die hij nochtans kende, dan wel minstens behoorde te In de eerste plaats wordt aangehaald dat op basis van de feitelijke elementen en de documenten van het dossier vast staat dat verzoekster de dochter is van de referentiepersoon.

Dit gegeven wordt door de gemachtigde niet betwist.

Het is dan ook aanvaardbaar dat verzoekster stelt dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar vader, de referentiepersoon.

Het is niet meer dan normaal dat zij vroeger als descendent/kind van haar vader, ook werd onderhouden door haar vader.

Verzoekster heeft reeds voor 22/07/2022; zij was toen 30 jaar, bij de Spaanse Autoriteiten een aanvraag ingediend voor een Schengen-visum. Zij diende deze aanvraag omdat haar familieleden reeds in België woonden en zij op hen beroep moest doen om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud.

Zij reisde via Spanje naar België en sedertdien verblijft zij bij haar vader in België.

Het ten laste zijn van de Belg, haar vader, die verzoekster begeleidt of bij wie zij zich voegt, kan derhalve beoordeeld worden op basis van de feitelijke situatie in de van 04/02/2023; datum waarop verzoeks[t]er de Schengen zone inreisde.

Op dat ogenblik had zij totaal geen inkomsten in Marokko; reden waarom zij haar familielid in België vervoegde.

Bij het nemen van de beslissing dd 18/03/2025 waartegen huidig beroep, heeft de gemachtigde weerom nagelaten om meegedeelde documenten te beoordelen in hun onderlinge samenhang.

Mogelijk kwam de gemachtigde tot een andere beoordeling dan de huidige fragmentarische beoordeling.

Minstens kan verzoekster niet opmaken of de huidige beslissing werd genomen op basis van al de documenten die zij meedeelde, en blijft zij in het ongewisse op basis waarvan de gemachtigde aanneemt dat zij in haar land van herkomst economisch actief zou geweest zijn wegens " een tewerkstelling als privé-bediende van een diplomaat"

Ten tweede heeft verzoekster thans geen verblijfsvergunning voor België, zodat zij in de onmogelijkheid is om te werken om zelf in haar onderhoud te voorzien.

De staatssecretaris is op de hoogte van dit gegeven , doch heeft dit niet mee opgenomen in zijn overwegingen.

Wegens gebrek aan inkomsten dan wel recht op een of ander vervangingsinkomen, wordt verzoekster onderhouden door de referentiepersoon , haar vader, met wie zij samenwoont.

Rekening houdend met de omstandigheid dat verzoekster niet zelf in haar levensonderhoud kan voorzien en de samenwoont met de referentiepersoon , kan men alleen maar tot het besluit komen dan verzoekster financieel afhankelijk is en laste is van de referentiepersoon ; zij het voor het dagelijks levensonderhoud en onderdak.

Door niet alle feitelijke elementen mee op te nemen in de overwegingen op basis waarvan de gemachtigde tot een zijn besluit kwam, handelde hij onzorgvuldig en is de beslissing niet voldoende naar recht gemotiveerd.

Verzoekster toont derhalve aan dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen haar en de haar vader/de referentiepersoon; op basis waarvan zij ene verblijfsrecht kan bekomen.

De beslissing stelt eenvoudig weg dat er uit het geheel van de elementen in het dossier geen bijzonder afhankelijkheidsrelatie blijkt tussen verzoekster en haar vader.

Bij de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden ; nl dat verzoekster de dochter is de referentiepersoon en dat zij wegens gebrek aan inkomsten van hem afhankelijk is.

Er moet, bij iedere aanvraag tot gezinshereniging, in concreto worden beoordeeld of er al dien een afhankelijkheidsverhouding bestaat.

Hierbij moet rekening gehouden worden met al de elementen aanwezig in het dossier; zowel de meegedeelde documenten als de feitelijke gekende omstandigheden.

De ingeroepen middelen zijn gegrond.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 werd geschonden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de juridische als de feitelijke overwegingen kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel – of het hiermee verband houdende proportionaliteitsbeginsel – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoekster diende op 18 september 2024, toen zij 32 jaar oud was, een (derde) aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vader met de Belgische nationaliteit. Er blijkt niet dat deze laatste zijn rechten van vrij verkeer binnen de Europese Unie reeds uitoefende, zodat het een zuiver interne situatie betreft. Aldus werd verzoeksters aanvraag in de bestreden beslissing correct getoetst aan de bepalingen van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat – sinds de inwerkingtreding op 1 september 2024 van de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de wet van 10 maart 2024, BS 22 augustus 2024) – luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. [...]”

2.5. Het is niet betwist dat verzoekster ouder is dan 18 jaar en dat zij bijgevolg, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing, van in het land van herkomst ten laste moet zijn van haar Belgische vader om in aanmerking te komen voor het beoogde verblijfsrecht als familielid in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.6. In de bestreden beslissing stelt verweerder in hoofdorde vast dat verzoekster aan de hand van de stukken die zij voorlegt niet het bewijs heeft geleverd dat zij in haar land van herkomst, in de periode voor haar komst naar Europa, werkelijk ten laste was van haar vader. In dit verband stelt hij in de eerste plaats vast dat verzoekster niet kan aantonen dat zij onvermogen was in haar land van herkomst. Hij merkt op dat verzoekster in het kader van haar aanvraag voor een Schengenvisum ten aanzien van de Spaanse overheid aantoonde dat zij economisch actief was als privébediende van een diplomaat en aldus kon beschikken over voldoende bestaansmiddelen om een visum kort verblijf te krijgen. Noch het voorgelegde attest waarin staat dat verzoekster op 19 januari 2023 niet was onderworpen aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko noch de voorgelegde medische stukken doen volgens verweerder afbreuk aan deze vaststellingen. Inzake dit eerste attest merkt hij bovendien op dat dit geen betrekking heeft op de inkomsten van verzoekster. In de tweede plaats stelt hij vast dat verzoekster in haar land van herkomst weliswaar gelden ontving van de referentiepersoon, maar niet blijkt dat zij hiervan afhankelijk was om in haar basisbehoeften te voorzien. Hiervoor wijst hij op het beperkt karakter van de geldstortingen en op verzoeksters tewerkstelling.

Daarnaast motiveert verweerder nog dat er niet wordt aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de nodige bestaansmiddelen om verzoekster bijkomend ten laste te nemen, waar niet blijkt welk soort pensioen hij geniet en zijn (eigen) bestaansmiddelen in elk geval ontoereikend zijn, getuige ook de bijkomende financiële steun die hij geniet van zijn beide zonen.

2.7. Verzoekster uit allereerst kritiek op de motivering dat zij naliet het bewijs van onvermogen in haar land van herkomst te leveren.

Verzoekster stelt dat zij een diploma heeft als “verzorgende” en zij dit bij haar aanvraag ook heeft overgemaakt aan het bestuur. Zij betoogt dat zij bijgevolg helemaal niet beschikt over de “juiste kwalificaties” om te kunnen werken als privébediende van een diplomaat. Zij beweert dat zij dit nooit heeft verklaard en zij geen idee heeft hoe dit gegeven in haar dossier verzeild is geraakt. Zij voert aan dat de motieven hierover niet stroken met de waarheid en met de stukken van haar dossier.

In het administratief dossier bevindt zich echter een uittreksel uit het Visuminformatiesysteem (hierna: het VIS) in verband met het Schengenvisum dat verzoekster op 27 december 2022 ontving van de Spaanse autoriteiten en dat haar toegang verschafte tot het Schengengrondgebied. Overeenkomstig de verordening (EG) Nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf worden in het VIS door de visumautoriteit allerhande gegevens opgenomen, onder meer het

huidig beroep en de werkgever van de aanvrager (artikel 9). In het uittreksel uit het VIS voor verzoekster (AD, stuk 16, "*Hit Vis, resultaat*") wordt, inzake haar beroep, duidelijk "*Privé-bediende van diplomaat*" vermeld. Deze informatie vindt aldus wel degelijk bevestiging in de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat verweerder niet vermocht te steunen op de gegevens die de Spaanse autoriteiten invoerden in het VIS naar aanleiding van het door hen verstrekte Schengenvisum. Verzoekster doet ook geen enkele concrete poging om, bv. aan de hand van haar visumdossier, alsnog het onjuist karakter van deze informatie aan te tonen. Voor het verkrijgen van een Schengenvisum diende verzoekster onder meer het bewijs te leveren van de nodige bestaansmiddelen voor haar voorgenomen verblijf op het grondgebied en zij toont niet aan dat zij dit bewijs leverde op een andere wijze dan door het aanbrengen van stukken inzake bestaansmiddelen uit een eigen tewerkstelling.

In tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden, heeft verweerder daarenboven correct vastgesteld dat het voorgelegde attest waaruit blijkt dat verzoekster op 19 januari 2023 geen woon- en gemeentebelasting betaalde in Marokko geen betrekking heeft op (eventuele) inkomsten die zij er had, wat maakt dat zij hiermee nog geen bewijs voorlegde dat zij er geen eigen inkomsten had. Verzoekster kan dit attest niet meer doen zeggen dan wat erin staat vermeld. Zij spreekt weliswaar nog over meerdere attesten waaruit zou moeten blijken dat zij geen inkomsten had in haar land van herkomst, maar er blijkt niet dat zij dergelijke attesten voorlegde. Zij duidt ook nergens op welke attesten zij aldus precies doelt, behalve het voormelde attest van 19 januari 2023 dat echter op zich niets zegt over haar inkomsten in het land van herkomst. Verzoekster haalt de motivering niet onderuit dat noch voormeld attest noch de voorgelegde medische gegevens volstaan om aan te tonen dat zij onvermogen was in haar land van herkomst.

Verzoekster komt niet verder dan blote beweringen dat zij nooit zou hebben verklaard dat zij een job had, dat zij nooit de privébediende van een diplomaat is geweest en dat zij voor haar vertrek naar Europa "*totaal geen inkomsten*" had in Marokko, waarmee zij niet aantoont dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen. Het gegeven dat verzoekster wel een diploma voorlegde waaruit blijkt dat zij een opleiding van zes maanden als "*aide soignante*" (eigen vertaling: verzorgster) heeft gevolgd, laat niet toe tot een andere beoordeling te komen. Met dit stuk weerlegt verzoekster niet dat zij als privébediende van een diplomaat heeft gewerkt. Zij stelt dat zij niet de juiste kwalificaties voor deze job zou hebben, maar zij laat na concreet te duiden – en de Raad heeft er het raden naar – welke kwalificaties een "*privé-bediende van een diplomaat*" dan zou moeten hebben en die zij niet heeft. Het gegeven dat iemand een diploma als "*verzorgster*" heeft, sluit ook niet uit dat deze persoon in een andere sector kan hebben gewerkt.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift betoogt dat zij haar visumaanvraag had ingediend omdat haar familieleden reeds in België woonden en zij op hen een beroep moest doen om te voorzien in haar levensonderhoud, betreffen dit opnieuw loutere beweringen die geen bevestiging vinden in het uittreksel uit het VIS, waaruit blijkt dat zij enkel verzocht om een Schengenvisum voor een toeristisch verblijf in Spanje.

Verzoekster houdt vol dat zij behoeftig was in haar land van herkomst, zonder te duiden uit welke stukken die zij heeft voorgelegd dit zou blijken. In geen geval slaagt zij erin aan te tonen dat verweerder op basis van de voorliggende gegevens op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat zij haar onvermogen in Marokko niet heeft bewezen.

2.8. Verzoekster slaagt er evenmin in om aan te tonen dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot zijn beoordeling dat zij aan de hand van de geldstortingen die zij in haar land van herkomst ontving van de referentiepersoon evenmin heeft kunnen overtuigen dat zij er werkelijk ten laste was van haar vader in de periode voor haar komst naar België.

In dit verband legde verzoekster ter ondersteuning van haar aanvraag 4 stortingen in 2020, 6 stortingen in 2021, 4 stortingen in 2022 en één storting in 2023 voor, waarbij de door haar ontvangen bedragen afkomstig van de referentiepersoon tussen de 95,5 en 145,50 euro lagen. Verweerder verwijst enerzijds naar de eigen economische activiteiten van verzoekster en anderzijds naar de beperkte geldstortingen om te stellen dat niet afdoende wordt aangetoond dat zij daadwerkelijk afhankelijk was van deze geldstortingen om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien.

Verweerder kon in alle redelijkheid van verzoekster verwachten dat zij, opdat zij werkelijk als ten laste van haar vader kon worden beschouwd, het bewijs leverde dat de geldstortingen die zij ontving van haar vader voor haar noodzakelijk waren om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Dit komt niet neer op het leveren van een negatief bewijs. Verzoekster kon dit bewijs leveren met alle gegevens en stukken die zij dienstig achtte. Zij toont niet aan dat verweerder op basis van de door haar aangebrachte stukken, en rekening houdend met de niet-weerlegde vaststellingen dat zij werkte als privébediende van een diplomaat en aldus de Spaanse autoriteiten ervan kon overtuigen dat zij beschikte over de nodige bestaansmiddelen

voor een toeristisch verblijf op hun grondgebied, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij in gebreke bleef dit bewijs te leveren.

2.9. Verzoekster kan bovendien allesbehalve overtuigen dat louter omwille van het vaststaande gegeven dat zij de dochter is van de Belgische referentiepersoon zou moeten worden aangenomen dat zij in het land van herkomst te zijnen laste was.

2.10. De motivering dat verzoekster naliet het bewijs te leveren dat zij in haar land van herkomst, voor haar komst naar Europa, werkelijk ten laste was van haar vader, doordat niet blijkt dat zij er onvermogen was en evenmin blijkt dat zij er afhankelijk was van de gelden van haar vader om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien, volstond reeds opdat verweerder kon vaststellen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dit los van de vraag of het bijkomende motief dat evenmin blijkt dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoekster ten laste te nemen al dan niet wettig is. Een verdere bespreking van de kritiek van verzoekster op dit laatste motief van de bestreden beslissing dringt zich bijgevolg niet op. Een voldoende belang bij deze kritiek is niet voorhanden, nu de bestreden beslissing reeds voldoende wordt geschraagd door de eerder besproken motieven.

2.11. Verzoeker is verder de mening toegedaan dat verweerder onterecht geen rekening hield met het gegeven dat zij in België, zonder verblijfsvergunning, onmogelijk kan werken. Zij stelt aldus in België noodgedwongen door haar vader te worden onderhouden. Zij merkt nog op in België samen te wonen met haar vader. Zodoende geeft zij aan in België ten laste te zijn van haar vader. Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet geeft echter duidelijk aan dat verzoekster, om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische vader, van in het land van oorsprong dan wel herkomst te zijnen laste moet zijn. Het kan aldus in geen geval volstaan dat zij, omwille van haar precaire verblijfssituatie, ten laste komt van haar vader in België, zonder dat minstens ook blijkt dat zij reeds in het land van herkomst te zijnen laste was. Uit voorgaande bespreking volgt echter dat zij naliet dit bewijs te leveren, wat een voldoende weigeringsgrond vormt.

2.12. Verzoekster kan ten slotte niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder een *“fragmentarische”* beoordeling heeft gemaakt. Het loutere gegeven dat verzoekster het niet eens is met de gedane beoordeling, maakt nog niet dat verweerder niet met alle stukken rekening heeft gehouden of onzorgvuldig te werk is gegaan. Minstens toont verzoekster dit niet concreet aan. Verweerder heeft bovendien op overzichtelijke wijze de door verzoekster voorgelegde stukken opgesomd, wat haar toeliet na te gaan of rekening werd gehouden met alle overgemaakte stukken. Zij toont niet aan dat verweerder enig door haar voorgelegd stuk heeft veronachtzaamd.

2.13. Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel.

2.14. Het enig middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

3. Kosten

Verzoekster heeft op de zitting een stuk voorgelegd waaruit blijkt dat zij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet. Het door verzoekster onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijfen-twintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS